

שרגא בסרט שרגא הרמז נחשב לשחקן מעולה. הוא הופיע בהבימה ובתיאטרון באר-שבע. שם זכה לביקורות מצויינות. הוא הופיע גם בסרטים. בתמונה: בסרט העייט.

הציבה לידו שוטר, שראג ללוות אותם למטה. **עד כאן סיפורה של עידית.** היא פונתה מן הרירה, חפציה הועמסו על המשאיות, אוחסנו עליידי המישטרה והיא וכתה גם כלינת לילה. **שולמית יריב** שנירוני, ואגיע למטה. המישטרה

למחסן המישטרה עידית איחסנה את הרהיטים עד שתצליח לקבל פיצויים ודירה מתאימה. עד אז היא מצאה דיור, לה ולבנות, בביתו של ידיד-מישפחה.

שרגא הרמז, השחקן הידוע, היה בעלה של הזמרת עידית. השבוע פונתה עידית מדירתה, והמישטרה מחביאה אותה מפני בעלה. בעמודים אלה מתפרסם סיפורה של אישה ואם, שבגודלה עלה להיות קרבן: נדבכת וסובלת

הכיתה ררך הרלת, רק ררך הגג למירפסת. הגשתי כבר 400 תלונות נגדו על מכות. כשאני מתלוננת, הוא מבלה בתאי-המעצר. הוא בדרך-כלל ישן על חוף-הים, כשאין לו איזו בחורה ללכת אליה. יש נגדו כמה תיקים פתוחים. רק לפני יומיים הוא חוייב לשלם למלון סכום של 2500 דולר. שרגא הוא כמו רכבת, העוכרת כהרבה תחנות אבל לא עוצרת, רק מצפצפת. הבעיה שלו היא שהוא כל הזמן צריך להוכיח שהוא גבר. הבחורות הן ששיגעו אותו.

כל הזמן ניצחתי במישפטים. במישפט האחרון, אחרי העירעור לעליון, הפסדתי. ונדרשתי לפנות את הבית. מה שהכי ריגש אותי, זה האנושיות של האנשים, כשנודע להם לפני חודש שגשארתי בלי קורת-גג ואין לי לאן ללכת עם הבנות. פנה אלי במכתב נרגש בחור בשם אלי דקל, והציע שאבוא לגור עם הבנות בראשון-לציון, בדירת הוריו. הוא הבטיח ששם הם יקבלו אותי בחמימות. הגיע איש רתי, שהציע עזרה. הוא בא במיוחד מירושלים. בא אלי הפסיכיאטר הר"ר תורגמן. כשבדין צ'ק של 50 אלף שקל. הסברתי לו שאני לא רוצה תרומות מאנשים. אני חיה מהביטוח הלאומי, אני מקבלת 28 אלף שקל. כשניסיתי לשקם את עצמי, עבדתי כחברנית במלון תמר. קודם לכן עבדתי כטלפוניסטית ופקידה.

בכל פעם שאני מצליחה קצת להשתקם ולמצוא משהו — כרגע שזה נודע לשרגא, הוא מגיע ומצליח להעביר את האווירה. הדבר היחיד שבשביילי עוד נשאר לי לחיות זה שלוש הבנות. אני לא יכולה להבין מאיפה הן לקחו את הכוח ללמוד ולתפקד. כשכל זה קורה סביבן, הן גורא מתביישות. כל בית-הספר יודע מה שקורה פה בבית. ברגע של חולשה עשיתי לי כתור בתיקעקע על החזה מעל הלב, וכו ציור בצבע של שלוש שושנים. כשליד כל שושנה מופיעים ראשיהתיבות של שם אחת מהבנות. זה הדבר היחיד

דיון מישטרתי מייד אחרי שהמישטרה הצליחה להיכנס לדירה, הצמידה לעידית שוטרת, שלא עזבה אותה לרגע. כשהגיע שרגא, דאגה המישטרה לפנות אותו מהדירה.

דירות. לכל דירה הוא בסוף לא הסכים. נוסף על זה נמשכו כל הצרות שלי עם שרגא. מהיום שאני מכירה אותו, הוא חי בהענשה עצמית. הוא שחקן מצויין, אך בכל פעם שהוא מקבל ביקורת טובה על הצגה שלו, הוא מתחיל להשתולל ולהעניש את עצמו.

כשביקשתי ממנו להביא אוכל, או משהו לילדה, הוא היה עונה: אני הרי לא גר כאן, ומסתלק לחודש. וכשהיה רוצה לחזור הוא טען שהוא בעלי. הסבל שלי נמשך בלי סוף. כל הזמן נלחם נגדנו בעליהבית בסוללה של עורכידיו. הוא גר באותו

סבל בלי סוף עידית היתה זמרת מצליחה. אז קראו לה עידית חיים. היא הצליחה להתגרש מהרמז לאחר 13 שנות-סבל. שבהן התלוננה עשרות פעמים במישטרה על מכות.

פעם אהבתי אותו כליכדי הוא היה הגבר היפה ביותר שפגשתי. בתוכו הוא נשמה טובה. אבל למולי, הצלחתי להשתחרר ממנו ולהפריד את ההגיון מהרגש. שרגא מופיע בכל פעם בבית עם בחורה אחרת. לנו הוא לא נותן גרוש. מ'77 הוא היה סרבן-גט. לפני שלושה חודשים לקחו אותו חברים בבוקר לבית-הדין הרבני, ובלי הסכם מוקדם ובלי תור הסכימו לגרש אותנו על המקום. שילשום הוא בא פיתאום הביתה, פתח את החלונות והתחיל לצעוק: אני אוהב את אשתי! עד היום הוא לא נכנס

הבית כמו שימעון פרס, אופנהיימר 12 והבריחה הגסה היא שאשתו רחל, היא עוברת-סער. אני מתכוונת לשכות שבת ליד הבית, אם יכלו כל הקציצים. אני הרירית השלישית שהם הצליחו להוציא מפה. קודם פינו את הגברת גרינפלד, אלמנה ואם שכולה ממיל-חמת יוסי-הכיפורים. אחר-כך פינו מכאן איש חולה-לב, שהיתה לו חנות לחיי-טות. הכניסו אותו למונית, שילמו לנהג 500 שקל, ושולחו אותו לבית-חולים. כשהוגש העירעור לבית-המישפט העליון, הציע השופט מאיר שמגר לבעליהבית שימצא לי דירה הולמת אחרת. במשך שנה מצאתי לו עשרות